

A jószívű vándor

Nagyon-nagyon régen dédnagymamámtu', körülbelő' olyan hatvanöt éve hallottam eztet a mesét a jószívű vándorrú'. Vót egy vándor, aki útra kelt, illetve a sors útrakeltette itet, mer' büntelenül megvádolták. Mivel ő tudta, hogy büntelen, így annak idejin, mint ahogyan szokták mondani, világgá ment. Járt a világot, amíg csak egy alkalommal, ahogy haladt át az erdőn, meg nem látto, hogy a fa repedésibe' be van szorúva egy holló. Megszólalt a holló:

– Jóember, ha jó a szived, mind ahugyan az enyim is, szabadítsá' ki, meghálálom neked!

A vándor odalépett a fáho' és segített a hollónak kiszabadúnyi. Kivette a lábát a fa beszorulásáná' és útra engedte. Mikor egyet körözött a feje fölött a holló, visszatért, rászát a vállára és azt mondta neki:

– Mivel segítette' rajtam, én is segítek rajtad, ha bajba leszöl. Szakítsá' ki egy tollat, tedd a kalapod mellé, és ha bármilyen veszélybe kerűsz, csak engedd szélnek, én jövök és segíttek!

Elbúcsúztak egymástú', és folytatta tovább az útját a vándor. Alig tett meg pár kilométert, mérföldet a törtinet helyitül, a kocsinyomba', ahol ott szorút a víz, egy nagyon aranyos kis halacska hánkódott, vetődött, már a' utósókot csapkodta, amikor megszentette a halat a vándor. S megszólalt a kishal:

– Jóember segíts rajtam, engedj vissza a nagy vízbe! Itt szorútam! Hálás leszek, meghálálom a jószágodat!

Lehajút érte a vándor, beletette a vízbe, és útra engedte. Egyet körözött a vízbe a kishal, kijött a vízszinre és azt mondta a vándornak:

– Vegyé' ki a hátombú' egy pikkelyt, és ha nagy megszorulás jön rád, ha nagyon nagy bajba leszöl, ha segítsígre van szükséged, dobd a vízbe, én rögtön jövök!

Tētek a napok, mútak a hetek. Egy alkalommal, szintén egy szenvedő emberrel találkozott, aki nekifogott sírni, mer' se enni, se innivalója nem volt. S azt mondta:

– Segítsé' rajtam vándor! Aggyá' vizet, mer' szomjan halok!

A vándor fogta a kalapját, megmerítette a friss vízből, s odadta neki. Ivott belülre és azt mondta neki:

– Ezér’ a jótettér’ nagyon-nagyon nagy segítséget fogok neked nyújtani.

Kivett a hajábú’ egy szalot és odadta ja vándornak. Amikor a vándortú’ elbúcsúzott, azt mondta neki:

– Semmit nem köll tenned, csak eressz szélnek, és én megjelenek.

Újra útra kelt, ment, vándorolt, de nem mút a’ üldözés. Akármelyik faluba, akármelyik városba tért be, mindehol azt hallotta, hogy őtet keresik. Ráfogták, hogy rablógyilkos, habár nem vót igaz. Az egyik vendéglőbe betérve egy katonával találkozott össze, aki fölismerte, hogy ez a vándor nem más, mind akit keresnek, aki valamikor nagyon jó módú gazdaember vót. Pár percen belül’ elfogták és vitték a városházára. Ahogyan mentek az úton, egy patak mellett mentek el. Beledobta ja pikkelyt a patakba és kijött a kishal, s mondta, hogy üldözik a’ üldözői, viszik őtet a veszhelyre, segítsen rajta. Pár pillanaton belül’ ott vót a világ legnagyobb hala, eltájtotta a száját, bebállagott és elúszott vele. De mivel látták a katonák hogy hova túnt el, így kifogták, fölvtágták a hasát a hálnak, és újbul vezették a veszthelyre. Ahogy vezették, újbul eszibe jutott a holló. Kivette a kalapja mellú’ a tollat, szélnek eresztette, és annyit mondott:

– Ha tudsz, segíts!

Abba’ a pillanatba’ megjelent a holló és megkérdezte tülle, hogy mi a panasza. Elmondta neki, hogy üldözik, a’ üldözők kezibú’ szökött meg, és köllene neki segítség, mer’ büntelen, és viszik a veszthelyre. A holló egyet kábolygott, a sok holló körúfogta a vándort és fölvtették a világ legmagosabb sziklájára, hegyire, ahol egy nagy meredek lyuk vót, és oda elrejtették. De mivel ezt is látták a katonák, hogy a holló vitte, és merre szálltok el, újbó’ megtalálták és vitték tovább. Má’ nem vót semmi reménye, mikor beértek a városba, adódott egy pillanat hogy félreléphetett, és a kalap mellú’ megfogva ja hajszálakat szélnek eresztette, és ott lett mellette az a vándor, akinek a kalapjába friss vizet adott. A vándor mellélípett, megtekerte a vándornak a fejít és tulipánnyá vált. Föltúzta ja kalapja mellé, és mikor szítfutottak, a katonák mindenfele keresték, sehol nem taláták. Akkor kidoboltatták azt, hogy aki talákszik vele, mondja meg neki, amennyibe’ már sok

ideje keresik, és hogy nem találták meg, ebbe' valami igazság lehet, hogy nem engedi a sors hogy elítéljék. Eléjöhét, el lesz engedve a büntetése, mer' jójé' jót tett. Ekkor megfogta a tulipánt a' öreg bácsi, akin segített, megtekerte, és ott lett mellette. Ekkor mondta azt, hogy: – Ha az ember jó és jót tesz, a jójé' csak jót várhot. Bár nagyon sokszor keserű leve van a jóságnok.

Így menekít meg a vándor a vesztőhelyrű', a bitófárú'. Tehát jót tett ő is három esetben: a hallal, a hollóval, a szegíny koldussal, és így ez a három jótett visszatért nekije. Tehát ebbű' az a tanúlság: ha az ember jót tesz, akkor ő is majd valahol, valamikor, valakitül visszakapja a jót.